

NOVÁK VALENTIN

Vitam et sanguinem

Szangviniában sokat ért a vér, mert Szangvínia sokat harcolt szomszédjaival, és csak hullt, csak hullt a drága nedű, s itta, csak itta a föld. Ezért a szangvíniai egészségügyi főnyakkendő meghirdette a Permanens Véradás Nagy Időszakát (PVNI). Aki nem mehetett frontra, mert egy lába volt, az is félig, mert öt métert látott két szemére, és az orra hegyéig hallott, s képességeit lysergsavval sem lehetett háborús igényszintre srófolni, köteles volt vért adni. Köteles, mert másképp kötéllel kecsegtették a szomszédjainál a világbékéért harcoló Szangviniában. Ám a rengeteg halott mellett, őket már természetes szaporulattal pótolni sem lehetett, legfeljebb felfegyverzett drónokkal és robotkutyákkal, rengeteg volt a sebesült is, oly annyi, hogy nem lehetett ennyi vért kinyerni a hazafias vénákból. Szangvínia szorgos, gazdag kontinensrabló, és démonkráciavédő sáskakeltető hírében állt évszázadokon át, így megtehetette, hogy a vele egyedülként békességben élő Patvarócia lakóinak 500 durós – szangvíniai szemmel aprópénz, patvaróciai szemszögből vagyon – ajánlatot tett minden egyes véradásért cserében.

Történt pedig, hogy a szegénységben elhasználódott patvaróciaiak tömegesen költöztek a határ mellé, hogy életüket és vérüket felajánlják az egyre inkább elgyengülő Szangvínia oltárán, mely hatalomtól amúgy is erőst függték, nyersanyagok és robotkutyaszétszerelő üzemek tekintetében. Mivel patvaróciai ember át nem léphette Szangvínia határfallal óvott, szabadságszobor alakú lőtornyokkal védett határát, az egészségügyileg tesztelt véradóknak kicsiny kalyibákat szegelték, bennük stoki, priccs és egy kisszekrény zsúfolódott. Kéves cókmojkukat elrendezték, s kényelembe helyezték testüket a patvarok, ahogy lesajnálóan nevezték őket a szangvíniaiak, azaz elnyúltak a bögös pricscseken, és várták a technikai személyzetet, amely rövidesen meg is érkezett a kellő irányból ápolók, nővérek, vezetékfektetők, számítástechnikai tudorok személyében.

A kényszerönkéntes véradók karjába kanült dugtak, a kanülből vérvezeték jutott ki az életelem a viskókon kívülre. E vezetékek továbbfutottak a határos senkiföldjén át a szangvíniai vérórákig, melyek hajszálpontosan mérték a napi vércsapolás mértékét, per fő, és összességében is. A műszer a kellő átfutó mennyiség után impulzust küldött a közeli bankokba, ahonnan folyósították az 500 durós összeget a csapra vertek számlájára, amit nyomban ellenőrizhettek is a rendszergazdák által telepített gépeken és véradó applikációkon. Hogy a patvaróciai önkénteseknek moccannia se kelljen holmi létfenntartás dolgában, mi több, kocsmába se bókászhasanak, mérgezendő önnön, de köznek ajánlott vérüket, s a lehető leggyorsabban regenerálódjon szervezetük, s újabb tiszta véradag leadására legyenek képesek, egy másik vezetéken vitaminban és ásványi anyagban gazdag folyékony tápanyagot, úgynevezett ambromannát (szangvíniai világszabadalom, csakis a világbéke és a világjólét érdekében) vezettek beléjük a PVNI határ menti népkonyháiról. A moccanatlanság záloga volt még a műholdas lábbilincs, ami már túlzásnak számított,

hisz a patvaroknak esélyük sem adatott magukat kikötni a szánt szándékkal összekuszált rendszerből...

Miután minden tökéletesen kiépült, s a környéken húsz évre előre kiirtotak mindenféle vérszívó élősködőt tetűtől poloskán és bolhán át a szúnyogig, és már hónapok óta csöndesen, de biztosan csordogált a vér Patvaróciából Szangvíniába, pótlandó a frontokon kiömlő özönt, történt valami, a hírcsatornák káros sugárzásából nem jósolható, előreláthatatlan dolog...

Véget ért a háború. Egy hétre. Az ilyen békés napok amúgy is csodaszám-
ba mennek a Föld bolygón, lehet, más lakott bolygókon is, csak nem tudunk róla. A harcosan pufogató emberek mind meghaltak, a véradó emberek, lévén, nem érkezett már a vérükért utalás, a visszautalásért folyékony élelmiszer, szintén meghaltak. Ezt is úgy kell elképzelni; először még félre tudtak tenni jócskán az 500 durós vér-díjból, ám az öldöklés vége felé, mikor már a fellegek vérmocskos alját nyaldosta a háborús infláció, szinte semmi sem maradt az összegből saját számlán, mindent a folyékony táplálásra kellett költenie a rendszerre kötött patvaroknak, s mivel már szangvíniai hivatalnok sem maradt, akivel semmissé tehető lett volna a blaszfemikus és fölöttébb előnytelen, sok záradékkal és kisbetűvel spékelt vérszerződés, hiszen valahány a lövészárkokban és a szögesdrótokon fennakadva porlott, és/vagy a Varjújóléti Bizottság büféjében szervírozott, maradniuk kellett priccseiken, a Nagy Vérkör részeként, de ha lett volna akár csak egyetlen hivatalnok is, aki a több ezer véradó szerződését megszünteti, akkor meg a szakértő személyzet hibázik, amely a bonyolult vérkötelékből kibogozza a szerencsétleneket.

Az erősen, és immár gépszerkesztők által rostált híradásokból tudhatták a patvaróciái véradók, hogy az utolsó szál katona és civil is az enyészeté lett Szangvíniában s a vele harcban álló szomszédoknál. Eleinte, mikor először akadozott az utalás, pénz híján a visszatáplálás, s még volt erejük hozzá, s azt gondolták, ezzel elérhetnek valamit, próbálkoztak is kettéhajtani a kanülből kivezető csövecskéket (egyfajta, kis erejű géprombolásként utalnak erre a történetírók), de ezzel csak szörnyű fájdalmaknak, agyakadozásnak, szívritmuszavaroknak tették ki magukat... Aztán szép lassan meghaltak, utolsó csepp vérük elfolyása (mert már az automatikus, pénzfüggetlen karbantartás sem működött, és a vérfolyás nem állt le, míg újratöltődött az emberfiola) vagy egyszerű kiszáradás, esetleg éhen-szomjan-halás miatt.

Szangvíniában egy hét alatt megtörtént a hatalomátvétel, ahogy Szangvínia szomszédjainál is. Ezt nem igazi hatalomátvételnek kell elképzelni, hiszen nem volt kitől átvenni a hatalmat, inkább csak megörökölték a pléhpfák. Mikor az utolsó emberi parancs is felülíródott a robotagyakban, talán ha huszonegy óra kellett hozzá, mindenütt metáluralom tetőzött. A robotkongresszusok, -parlamentek, -nagytanácsok mindenik érintett államban megszavazták a háború folytatását, amelyet a teremtők tisztelete iránt fogékony, de mégis függetlenségre szomjúhozó, szóval meghasadt kibermék folytattak is, természetesen a teremtők tiszteletére hivatkozva. Vérre már nem volt szükség. A szangvíniai robotküldöttség új szerződést kötött a még felerészt emberekből álló Patvaróciában. Az esetleg életben maradt, nyöszörgő, szörnyű végtusában vonagló véradókat likvidálták a rendfenntartó gépek, és sokkal modernebb, légkondicionált acélkasznikba, önreprodukáló donor-robotokat telepítettek. Ezeket patvaróciái összeszerelő üzemekben, lehető legmesszebb a bombákkal kecsegtető frontoktól, még kart hidraulikába öltve, emberek és félintelligens (mondhatni rabszolga) ipari masinák szerelték össze...

Az önreprodukálók, *akik* minimális anyagból, a beléjük épített háromdés hőnyomatóval sokszorozták szerveiket (alkatrészeiket, áramköreiket), melyet bonyolult futószalagrendszereken küldtek a vörös kereszttel díszített, nyugodtan porrá lőhető szangvíniai robotkórházakba, ahol a sebesült gépek javítását végezték, nem kértek semmit, mégis kaptak. Ődonorságaik csöveken olajhoz, teleportáció révén nyersanyaghoz jutottak, és bankszámlájukra utaltak minden egyes, belsőleg nyomtatott alkatrészért 5 000 000 ColDurót, melynek egy részét felhasználhatták volna arra, amire programozták őket, illetve arra, ami felé tovább programozták önmagukat, ha győzelemmel ér véget a fémrecsegtetés...

Mikor a harcoskodók utolsó robotja is megsemmisült, Patvarócia provincia pedig végleg leállt külső segítség nélkül, a rossz nyelvű, lefizetett históriások, a szét nem lőtt vagy szerelt gépelmék szerint a megmaradt emberhordák megtáltak kezdtek enni, ha nem is heavyt, de a puhábbakat, egyfajta hiánybetegség, pszichologizálva – a géppé válás iránti vágy első és utolsó jeleként. Ám lényegében beletört a foguk...

De ez már senkit sem érdekelt, hiszen a ciklus végére értünk...

S a két ország közötti alagcsöveken legfeljebb plutóniumízű, hengeres férgek közlekedtek, míg a világ világ maradt... Ha ezt a történetet, talán az utolsót, amit ember írt, be lehet fejezni efféleképpen...